

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Αγανακτισμένοι ή... «Διαμαρτυρίες στην Ελλάδα: η πολιτική του «ουάου»! Η άποψη του αρχισυντάκτη του βετανικού περιοδικού spiked-online

Το spiked-online.com, είναι ένα διεθνές βρετανικό διαδικτυακό περιοδικό γνώμης, που όπως το ίδιο αυτοχαρακτηρίζεται προτάσσει στα δημοσιεύμένα του κείμενα το περιεχόμενο και την καλή γραφή, ενώ στην οπική του γωνιά προτάσσει την ελευθερία, το διαφωτισμό και τον πειραματισμό. Αυτοί και αυτές που γράφουν για το περιοδικό, δίνοντάς του έναν κεντροαριστερό τόνο, είναι νεομαρξιστές, είναι τροτσικότες, είναι ανένταχτοι αριστεροί, είναι προδευτικοί, έτσι όπως γίνονται αντιληπτοί αυτοί οι όροι στον αγγλόφωνο κόσμο και στην αγγλόφωνη παράδοση.

Ο δημοσιογράφος Brendan O' Neill, αρχισυντάκτης αυτού του «νεομαρξιστικού» περιοδικού συνέχεια κατά κάποιο τρόπο του παλιού περιοδικού «Living Marxism», περιοδικού όργανου αρχικά του Επαναστατικού Κομμουνιστικού κόμματος της Βρετανίας, που υποχρεώθηκε μετά από νομικές περιπέτειες να κλείσει το 2000, ασχολήθηκε κι αυτός προκτές με το χαρακτήρα των κινητοποιήσεων των αγανακτισμένων πολιτών της πλατείας Συντάγματος, αλλά και με τον τρόπο με τον οποίο καλύπτονται αυτές οι διαμαρτυρίες από τα μεγάλα βρετανικά MME, όπως το «BBC», η εφημερίδα «The Guardian» κ.α.

Την ώρα που στην Ελλάδα και στο εξωτερικό οι περισσότεροι δημοσιογράφοι και αναλυτές ραδιοφωνικά ή και λαϊκίστικα, για τους δικούς τους λόγους, τα αυτιά των αγανακτισμένων, αλλά και άλλων πολιτών, έχει σημασία να αναδείξουμε σήμερα την «αιρετική» άποψη ενός σκεπτόμενου αριστερού δημοσιογράφου της Βρετανίας για το τι τελικά συμβαίνει, πάντα κατά την άποψή του, στο Σύνταγμα και σε άλλες πλατείες της Ελλάδας...

Δεν υιοθετώ την απολυτότητα των αφορισμών του O'Neill. Δεν νομίζω πως είναι σε θέση να διατυπώνει τέτοιες πατερναλιστικές και απλουστευτικές (βρετανικές) εκτιμήσεις, χωρίς ο ίδιος να γνωρίζει πολλά για την κατάσταση στην Ελλάδα αλλά και για την ολότητα της φύσης των κινητοποιήσεων, έχει όμως τη σημασία του να αναδείξουμε στη δημόσια οφαίρα επιγραμματικά και αυτήν τη διεθνή και ιδεολογική θέσην των γεγονότων στη χώρα μας.

Ο αρχισυντάκτης του spiked-online χρεώνει αφέλεια στον τρόπο με τον οποίο καλύπτουν και αναλύουν οι

Βρετανοί δημοσιογράφοι αλλά και οι Ευρωπαίοι ακτιβιστές τις διαμαρτυρίες στην Αθήνα και στην Ελλάδα, έχοντας μια τάση να παρουσιάζουν τα γεγονότα ως πιο σημαντικά από όπι τελικά είναι, γιατί είναι εντυπωσιασμένοι από τη φυσική παρουσία των πολιτών στις πλατείες και στους δρόμους της χώρας, χωρίς να κατανοούν πως υπάρχει μια χαώδης πολιτική τρύπα στην καρδιά αυτών των κινητοποιήσεων.

Νομίζουν, γράφει ο Brendan O'Neill, προβάλλοντας τις δικές τους αγωνίες, πως ότι συμβαίνει στην Αθήνα είναι η αρχή στην επιστροφή μιας ταξικής πολιτικής αντιπαράθεσης, που ξεκίναει από την αντίδραση στα μέτρα λιπότητας και στην κρίση που αυτοί οι ίδιοι περίμεναν πως θα έρθει. Κίνητρό τους για αυτή τη θέση είναι η δική τους «αποφασιστικότητα» να μην αντιπαραθεθούν σκληρά στις δικές τους χώρες αλλά και η αδυναμία τους να βρουν οι ίδιοι στρατηγικές επίλυσης της οικονομικής κρίσης.

Η εμμονή με τη σωματική διάσταση των διαδηλώσεων και η επανάληψη ξανά και ξανά των συνθημάτων των διαδηλωτών αντικαθιστά την ανυπαρξία μιας σοβαρής ανάλυσης για το τι τελικά είναι αυτές οι διαδηλώσεις. Γιατί, βλέποντάς τη στο φως της μέρας, είναι δύσκολο να αποφύγεις το συμπέρασμα ότι οι διαμαρτυρίες ενάντια στο πρόγραμμα διάσωσης των ΕΕ-ΔΝΤ αντιπροσωπεύουν μια οχεδόν επιθυμία επιστροφής στη βρεφικότητα. Είναι απολύτως κατανοτό ότι οι Έλληνες είναι θυμωμένοι με την ΕΕ, το ΔΝΤ και τη δική τους κυβέρνηση, αλλά οι να απαντάς στην κρίση με αυτό που μπορούμε να αποκαλέσουμε «η πολιτική του «ουά-

καθοδηγητές της πολιτικής αιχέντας, αλλά ως θεατές που ευκαιριακά φωνάζουν βρίζοντας.

Η απουσία στόχου και πρότασης, υποτίθεται ότι αντικατοπτρίζει την μεταδεολογική, ανοιχτή και ελεύθερη φύση της διαμαρτυρίας. Άλλα στα αλήθεια, αυτό που κάνει η απουσία στόχου και πρότασης είναι να δίνει στη διαμαρτυρία μια πανίσχυρη αίσθηση εξωπραγματικότητας, απραγματοποίησης από τον αληθινό κόσμο. Αυτό είναι που ξεχωρίζει τις τωρινές ελληνικές διαμαρτυρίες από τις διαμαρτυρίες άλλων εποχών.

Κάποτε, οι προοδευτικοί οι ριζοσπαστικοί που συγκρούονταν με την οικονομική πολιτική μιας κυβέρνησης πρότειναν μια εναλλακτική στρατηγική στη θέση της, είτε κευνοιανή, είτε συγκεντρωτική από το κράτος, είτε μια πιο ριζοσπαστική που αναζητούσε αλλαγές στους οικονομικούς θεσμούς και έμφαση στην ανάπτυξη. Λέγοντας απλώς όχι στη λιτότητα, ή ότι αυτή για περικοπές τα αγαθά πρέπει να ανακατανεμθούν διαφορετικά από ένα μέρος της ελληνικής κοινωνίας σε ένα άλλο, οι διαδηλωτές φανερώνουν πως δεν επιθυμούν ή πως δεν μπορούν να αντιληφθούν την οικονομική κρίση ως ένα σοβαρό πολιτικό ζήτημα. Ο μόνος στόχος που φαίνεται να έχουν οι διαδηλωτές είναι να επισπεύσουν την αθέτηση των δανειακών συμφωνιών με το ΔΝΤ και την Ευρώπη. Φυσικά, αυτός δεν είναι καθόλου σοβαρός στόχος, είναι περισσότερο μια παράφορη έκρηξη οργής με αίτημα να απομακρυνθεί, να φύγει ο αληθινός κόσμος και οι άσχημες πραγματικότητές του. Υπάρχει επιπλέον μια καταστροφικότατα σε αυτό: Είναι μια στάση που δεν λαμβάνει υπόψη τα αποτελέσματα ή τις συνέπειες της. Το κυρίαρχο μήνυμα της αγανάκτησης στο Σύνταγμα και στην υπόλοιπη Ελλάδα είναι: «Σταματήστε τον κόσμο. Θέλω να κατέβω»... Η συνειδητή άρνηση της πολιτικής και το αγκάλιασμα της συναισθηματικής αυθορμητικότητας έχουν οδηγήσει σε μια κατάσταση όπου η διαμαρτυρία εμφανίζεται να είναι ένα σοβαρά αποσυνδεδεμένο εγχείρημα. Για να αντιμετωπίσουμε την οικονομική κρίση και την επικίνδυνη αντίδραση των πηγεών μας, γράφει στο τέλος του άρθρου του ο B. O'Neill, χρειάζεται μια ενήλικη πολιτική, αλλά και το να παίρνουμε σοβαρά τους εαυτούς τους όχι ως εν δυνάμει